

Vioara toamnei

Bragagiu

Culori înăbușă culoare
Și cerul izgonește nori,
În trista, gingașa ninsoare
Sună ecouri de viori.

Se prăbușesc file din freamăt
Pe amețelile de vânt
Împrăștiindu-și scurtul geamăt
În curgeri viorii de cânt.

Și mă acapără cascada
De note-n țipăt de alean
De parcă-și sfârtecă balada
Iar Porumbescu Ciprian.

Mă doare-n suflet ca o vină
Această muzică de plâns -
De ce în jur e doar lumină,
Însă în mine nu a nins?

Ca vise căldurile zboară,
Oftez durerea-n urma lor
Precum aș fi și eu vioară
Și sunete mă dor... mă dor...

Știu până-n ultim pic de sânge
Nu e nimic înspre deșert,
De ce dar muzica îmi plânge
Ca și la ultimul concert?

Și-mi rog o inimă obtuză
Ce-ar bate cum i s-ar cădea
Când cade fiecare frunză
O notă nouă-n struna mea.
Victor Bragagiu